Grondslag der Herrijzenis

ONS VOLKSCH ONTWAKEN

— Rede door den Leider, als Nederlander voor Nederlanders uitgesproken, op een bijeenkomst, gehouden op Zaterdagmiddag 7 April 1945 te Den Haag, in „Pulchri Studio" —

UITGAVE „NENASU", UTRECHT

ONS VOLKSCH ONTWAKEN

1. INLEIDING

HET zal wellicht bij sommigen van u eenige bevreemding hebben gewekt, dat ik mij geroepen acht juist op dit oogenblik tot u te spreken, nu de Zuidelijke Nederlanden en een deel van Oostelijk Nederland bezet zijn door de Engelschen en Amerikanen en er een wedloop is tusschen Russen en Amerikanen naar de demarcatielijn, welke onder leiding van Stalin schijnt te zijn vastgesteld op de conferentie Stalin—Roosevelt—Churchill in Yalta. „Waar zoo machtige mannen confereeren en besluiten, waar de militaire wapenen van de geheele wereld naar een beslissing dringen, past ons slechts afwachten en aanvaarden", zullen wellicht velen geneigd zijn te denken. Doch, al kan dan ons samenzijn hier geenerlei invloed uitoefenen op de oorlogsgebeurtenissen, wij moeten bedenken, dat, hoe geweldig en indrukwekkend deze ook zijn en hoezeer ook wij er ten nauwste bij zijn betrokken, zij toch slechts feiten van den dag zijn, die een veel grootere vergankelijkheid hebben dan de machtige ideeën, welke dezen tijd zullen overleven.

Het gaat om die ideeën, om de doorwerking daarvan in de komende decenniën. Het wil mij voorkomen, dat juist nu ons Volk meer dan ooit behoefte heeft aan geestelijke leiding, welke het voor een groot gedeelte nog ontbeert, omdat de weelde, die hier aanwezig was vóór 1940 en die toen zelfs leidde tot moedwillige vernietiging van levensmiddelen op groote schaal, de harten der menschen gesloten hield voor het eenvoudige woord, dat opwekte tot bezinning en inkeer.

Van 1940 tot nu, bijna 5 jaren, zijn wij bezet gebied; eerst onverdeeld Duitsch, nu verdeeld Duitsch-Engelsch, met alle gevolgen van dien. Ook ons Volk heeft aan den lijve ondervonden wat oorlog beteekent en lijdt niet minder dan de oorlogvoerende volkeren, met uitzondering van het Duitsche volk, dat een lijdensweg gaat zóó zwaar, dat vriend en tegenstander er het diepste respect voor hebben.

Dit lijden van ons Volk is de voorbereiding voor de herrijzenis; zonder Goeden Vrijdag geen Paschen.

Het Nederland van vóór 1940 wilde de groote zonde van de voedselvernietiging niet inzien; tevergeefs heb ik daarop in de jaren 1933 tot 1940 ontelbare malen gewezen; het wilde het menschonteerende van een gekweekte werkloosheid op groote schaal niet toegeven; het wilde de ondermijning van het nationale zelfrespect en het uiteenrukken van het Volk in partijen en klassen niet als een groot kwaad bestrijden; het wilde geen offers brengen voor de landsverdediging, zoodat dan ook na kort verzet de strijd in 1940 moest worden opgegeven. Honderden millioenen, op het laatste oogenblik besteed, b.v. voor den bouw van nieuwe kazernes, kwamen aan de Duitsche weermacht ten goede. Het hoogere officierenkorps faalde in menig opzicht.

Zoo moest ons Volk den lijdensweg betreden, welke ons tenslotte in het diepe, sombere dal leidde waarin wij nu staan. Is daaruit een weg omhoog, vooropgesteld natuurlijk dat men bereid is eigen schuld te bekennen? Dit is zonder twijfel een vraag, welke dagelijks door honderdduizenden wordt gesteld.

Welnu, het beantwoorden van deze vraag, zoo goed mij dit mogelijk is en zonder mij te laten beïnvloeden door de gebeurtenissen van den dag, is de taak waarvan ik mij heden wil kwijten, daar de verwarring der geesten met den dag toeneemt en ik wederom een poging wil doen om geestelijk eenige orde te scheppen.

Daartoe heb ik het recht als Leider van de Natio-

naal Socialistische Beweging der Nederlanden. Immers, er is geen groep onzer bevolking, welke in de afgeloopen vijf jaren zooveel lijden heeft moeten ondergaan als die der nationaal-socialisten. Werden zij reeds vóór 1940 door kennissen en familie met den nek aangezien, gehoond en verdacht gemaakt, uit hun ambten gezet en uit hun Kerken verdreven, tenslotte in de Meidagen van 1940 in oude gevangenissen opgesloten, na Mei 1940 begon hun lijden eerst recht. Vele honderden gaven hun leven op de slagvelden van Rusland tegen de communisten en in Arnhem en Oosterbeek om te voorkomen, dat het slagveld in Nederland werd uitgebreid. Velen van de besten werden door domme en misdadige tegenstanders hier om het leven gebracht. Anderen zagen hun huizen geplunderd, hun families uit elkander gereten, hun toekomst onzekerder dan ooit en — wat het ergste is — nog altijd zien zij geen nationaal-socialisme van de daad. Met hun lijden is alleen te vergelijken dat van de actieve tegenstanders, die op hun manier — en naar mijn vaste overtuiging op volstrekt onjuiste wijze — hun Volk en Vaderland dienen met inzet van hun leven.

Uit het lijden van heden wordt de toekomst geboren. Daarom spreek ik in de eerste plaats voor hen die lijden over de toekomst van ons Volk en Vaderland, welke ons vóór alles aan het harte gaat.

2. EEN VASTE LIJN TEGEN DE VERWARRING.

DEZE tijd heeft ons dit wel geleerd, dat geen volk het heil te verwachten heeft van een ander volk. Noch het Duitsche, noch het Engelsche, noch welk ander volk ook zal ons het heil brengen voor onze wonden. Maar tevens leert ons deze tijd, dat er geen enkel volk is, dat op zichzelf staat, dat een eigen leven kan leiden zonder rekening te houden met andere volkeren. Stalin heeft rekening te houden met

Roosevelt. Churchill met Stalin en Roosevelt beiden. Duitschland en Japan moeten rekening houden met elkander. Dan komen de anderen, welke nog meer afhankelijk zijn: Frankrijk, Italië, de andere Europeesche volkeren, de Zuid-Amerikaansche enz. Niemand staat los van den ander.

De buitenlandsche politiek van de Nationaal-Socialistische Beweging is van den aanvang af gebaseerd op de noodzaak van een solidair Europa, een Europa, waarin de volkeren, ieder met behoud van eigen cultuur, zeden en volkskarakter, naast en met elkander in vrede zouden leven, zich bewust van hun gemeenschappelijke verplichting bij te dragen tot de veiligheid en de welvaart van ons continent. En nu werd reeds voor den oorlog algemeen erkend, dat de ontwikkeling van techniek en verkeersmiddelen, alsook de toename der bevolking eischten, dat het economisch leven zich binnen grootere gebieden vrij zou kunnen ontwikkelen. Dit Europa kan echter niet alleen worden bijeengehouden door de gemeenschappelijke militaire en economische belangen der afzonderlijke volkeren, maar moet ook een gemeenschappelijk fundament hebben in politiek-geestelijk opzicht, anders valt het wederom uiteen tot schade en schande van alle onderdeelen. Dit politiek-geestelijk fundament der eenheid vond het in de Middeleeuwen in het Pausdom, het werd nadien verzwakt door het humanisme en het liberalisme en zal in de toekomst worden gevormd door het nationaal-socialisme en fascisme of bij afwijzing daarvan door her communisme.

Ook nu, na alles wat ik in deze vijf jaren heb ondervonden, heb gezien en medegemaakt, ben en blijf ik van meening, dat deze opvatting omtrent de positie van ons Vaderland in de toekomst juist was en is. De solidariteit van Europa, noodzakelijk voor het voortbestaan van de Europeesche cultuur en den Europeeschen mensch, kan zich slechts kristalliseeren om Europa's

sterkste volk: het Duitsche. De ondergang van het Duitsche volk sleept met zich den ondergang van geheel Europa. Europa wordt dan een verlengstuk van het Russische communistische imperium of een kolonie van Amerika. Daarom kan een welvarend, gezond Nederlandsch volk niet bestaan naast een vernietigd gebolsjewiseerd of kapitalistisch bezet Duitschland. Juist als zuivere, onvervalschte, hartstochtelijke Nederlandsche patriotten blijven wij trouw aan deze gedachte, welke ik voor de eerste maal in October 1935 vurig heb beleden in Den Haag in een bijeenkomst van meer dan 30.000 nationaal-socialisten. Vijanden van deze zuivere gedachte kunnen slechts zijn het Duitsche imperialisme en het separatisme der andere volkeren en de strijd daartegen moet door iederen bewusten nationaal-socialist worden opgenomen.

Doch wij zijn meer dan Nederlandsche patriotten: wij zijn Nederlandsche nationaal-socialisten en geven daarmede zoowel ons nationalisme als ons socialisme een vasten grondslag. Er zijn lieden, die zich nationaal-socialist noemen en de natie ontkennen ten behoeve der ontplooiing van een imperialisme, gericht *tegen* de natie. Er zijn ook lieden, die zeggen het socialisme te willen maar zonder *nationaal-socialisme* en zonder *communisme*. In de Zuidelijke Nederlanden noemen de sociaal-democraten van voorheen zich nu „democratische socialisten" en zeggen de communisten, dat de jonge sociaal-democraten bij hen behooren, omdat zij „democratische communisten" willen zijn . . . .

Door dezen kunstmatigen nevel, waarachter de communistische voorhoede zich verbergt, moeten wij heenzien om zoo rechtlijnig mogelijk onzen weg te vervolgen. Wij moeten weten wat wij willen, ons steeds opnieuw bezinnen op ons beginsel, ons beraden op doel en middelen, gezien in het licht van de voortschrijdende gebeurtenissen, welke, als niet alle voorteekenen bedrie-

gen, binnen afzienbaren tijd de beslissing zullen brengen in dit wereldconflict.

Ik doe dit als Nederlander, sprekende voor Nederlanders.

3. HET WEZEN VAN HET NATIONAAL-SOCIALISME.

IN den tijd van de opkomst van het liberalisme in ons land, heeft men aan Thorbecke verweten, dat hij „volksvreemde" denkbeelden aanhing. In onzen tijd wordt ons, nationaal-socialisten, een soortgelijk verwijt gemaakt. Dit geschiedt dan niet alleen door liberalen, maar ook door aanhangers van de Roomsch-Katholieke Staatspartij en door anti-revolutionairen, die vergeten, dat de Roomsch-Katholieke Kerk niet van specifiek Nederlandsche afkomst is en die zich niet herinneren, dat Calvijn ook niet bepaald een Nederlander was. Weinigen weten, dat de Christelijk-Historische Unie, die zich Nederlandsch bij uitnemendheid waant, haar geestelijke bagage dankt aan den Duitschen Jood Von Stahl. Nog dwazer is het dit verwijt te hooren uit den mond van sociaal-democraten of van communisten, die hun geheele leer uit het buitenland hebben betrokken.

Wij Nederlanders zijn gewend datgene uit het buitenland te betrekken, dat ons past, nadat het in Nederlandschen vorm is gegoten en dus geschikt voor onze Nederlandsche mentaliteit is geworden. Wij zijn daar altijd wel bij gevaren.

Men heeft ons gevraagd of er een Nederlandsch nationaal-socialisme bestaat, of datgene wat wij het Nederlandsche nationaal-socialisme noemen, iets anders is, iets anders kan zijn dan een copie van het Duitsche nationaal-socialisme, waarvan gezegd is dat het geen exportartikel is.

Het antwoord daarop is eenvoudig. Een nationaal-

socialisme, dat niet in overeenstemming is met de geaardheid van het volk is geen nationaal-socialisme, maar internationaal-socialisme. „Socialisme" zonder meer is een holle frase. Wat wil men: wel socialisme, maar geen nationaal-socialisme? Dan zij men oprecht en draaie er niet omheen. Wel socialisme, geen nationaal-socialisme beteekent internationaal-socialisme — anders gezegd: communisme. Dat is klaar en duidelijk. Haring of kuit zeggen wij hier te lande. Wij willen socialisme, geen internationaal-socialisme (communisme) dus nationaal-socialisme. Een socialisme in de natie, voor de natie, passend bij de geaardheid van de natie.

In 1937 heb ik de bronnen van ons nationaal-socialisme genoemd: Godsvertrouwen, Liefde voor Volk en Vaderland en Eerbied voor den Arbeid. Nu meer dan ooit ben ik overtuigd van de juistheid dezer visie. Zonder religieuse basis ontaardt het nationaal-socialisme onherroepelijk in communisne; zonder Liefde voor Volk en Vaderland wordt het losgeslagen van zijn ankers: Volk en bodem; zonder Eerbied voor den Arbeid wordt het kapitalistisch inplaats van socialistisch.

De schepper van het begrip nationaal-socialisme, Adolf Hitler, heeft het recht te verlangen, dat zijn begrip niet wordt verkracht, dat er geen beteekenissen aan worden gehecht, die hij nooit heeft bedoeld. Daarom zal elk Germaansch volk slechts dán zijn eigen nationaal-socialisme kunnen hebben als het gemeenschappelijk fundament behouden blijft, doch de opbouw voor ieder volk gestalte krijgt naar eigen geaardheid en eigen behoeften.

Dit geldt zoowel ten aanzien van het nationalisme als van het socialisme van het nationaal-socialisme. Hun verscheidenheid van aard behoort juist tot den rijkdom der verschillende volkeren; zij wordt eerst tot vloek als zij aanleiding is tot het opstaan tegen elkander, zooals in Europa in de laatste honderden jaren helaas het ge-

val is geweest en nog is. Het solidaire Europa verlangt het juiste compromis tusschen Europeesch belang en ieder afzonderlijk volksbelang, met dien verstande, dat wat het zwaarst is, ook het zwaarst moet wegen.

DIT voorop stellend kan men ook de vraag beantwoorden of er een Nederlandsch nationaal-socialisme bestaat. Eigenlijk is deze vraag reeds beleedigend voor mijn vele duizenden kameraden, die hun leven vrijwillig inzetten en het offerden voor de verwezenlijking van dit Nederlandsche nationaal-socialisme. Zij zijn niet gegaan voor een hersenschim of omdat zij plompverloren werden misbruikt. Zij zijn gegaan als overtuigde nationaal-socialisten, als Nederlandsche patriotten om hun V a d e r l a n d te beschermen door E u r o p a te beschermen tegen vreemde indringing.

Maar wij willen nu eens niet onze gevoelens laten spreken, maar ons nuchtere verstand en dan constateeren wij het volgende:

1. Er is een Nederlandsch Volk, dat op den huidigen dag 14 millioen raszuivere Nederlanders omvat, zij het dan ook verdeeld over twee staten, op drijven van Frankrijk en Engeland, die het Nederlandsche volk verdeeld wilden houden om er beter over te kunnen heerschen. (De Zuidelijke Nederlanden invloedsspheer van Frankrijk, de Noordelijke van Engeland naar het oude recept: verdeel en heersch).
2. Dit Nederlandsche volk heeft niet tot de 20e eeuw gewacht om te getuigen van zijn levenswil. Reeds in 1302, in den slag der Gulden Sporen, is op ondubbelzinnige wijze die levenswil aan den dag getreden. Ook de opstand tegen Spanje is in het Zuiden begonnen.
3. Het Nederlandsche nationalisme (van socialisme was er eeuwen geleden nog geen sprake, al heeft ons nationalisme altijd een socialen inslag getoond)

wortelt in een oude traditie. Willem van Oranje, de Vader des Vaderlands, liet zich door het Nederlandsche nationalisme inspireeren, toen hij tegenover de Spaansche toepassing van het staatsabsolutisme en de clericale partijdictatuur het volksche beginsel van de Nederlandsche constitutie stelde en voor alle tijden als Nederlandsch nationaal beginsel het recht van weerstand tegenover vreemde overheersching proclameerde.

4. Aan dit beginsel is ons volk trouw gebleven. Bevestiging van onzen levenswil als volk, verzet tegen elke poging om onze volkskracht aan te tasten, men vindt beide op elke bladzijde van onze vaderlandsche geschiedenis.

Toen Holland in rustige afgeslotenheid van zelfverzadiging meende zich te kunnen onttrekken aan de wereldpolitiek, hebben de Zuid-Nederlanders — de Vlamingen — gesteund door een kleine kern van bewuste nationalisten in Noord-Nederland, den strijd voor de zelfhandhaving van onze volkspersoonlijkheid méér dan een eeuw lang volgehouden en voortgezet, om de pacifieke penetratie van den vreemden Franschen geest te stuiten en de politieke annexatie door Frankrijk eerst van onze Zuidelijke gewesten, daarna van het kernland, te verijdelen. Onze strijd tegen het Belgische Verdrag, gesloten tusschen Van Karnebeek en Hymans, waarin de Fransche greep zich uitstrekte tot den Moerdijk en tot binnen de Hollandsche Waterlinie, is de jongste vooroorlogsche phase van dit verzet geweest. Begonnen in 1925, heeft het bijna twee jaren geduurd voor deze actie door ons was gewonnen. Ik ben nog altijd dankbaar dezen strijd te zijn begonnen als jong onbekend ingenieur, omdat dit heeft geleid tot de geboorte der N.S.B. Men kan zeggen dat de N.S.D.A.P. werd geboren als gevolg van het verdrag van Versailles, welnu, ditzelfde Verdrag

van Versailles leidde tot Frankrijks greep naar de Zuidelijke Nederlanden. Deze aanslag werd in hoofdzaak verijdeld door onzen strijd tegen het Belgische Verdrag en toen werd voortgegaan met pogingen in die richting, heeft dit mede geleid tot de oprichting van de N.S.B.

5. Het Nederlandsche nationalisme heeft een diepen positieven inhoud. Het stelt immers als gebiedenden plicht voorop, dat ieder van ons, als Nederlander, naar de mate van zijn mogelijken invloed, mede verantwoordelijk is voor het welzijn van het geheel, het Nederlandsche Volk, en voor het welzijn van alle Nederlandsche volksgenooten. Ik wil juist nu en hier met nadruk op deze zijde van het Nederlandsche nationalisme wijzen.

6. Het nationalisme stelt als eerste gebod het behoud en het welzijn van het eigen volk, behoud, beveiliging en versterking van de eigen volkskracht. Dit geldt dus niet alleen voor het Duitsche volk maar ook voor het Nederlandsche, ja voor ieder volk, dat zich respecteert.

De Nederlander weet in het algemeen in alle dingen maat te houden. Wij hebben op zee de beperktheid van den menschelijken horizon leeren meten en de onvolmaaktheid van elke menschelijke ordening in onze rekening opgenomen. Recht op het doel afgaande, schiet de Nederlander slechts zelden dat doel voorbij. Zijn beginsel-vastheid ontaardt bijna nimmer in beginselruiterij, zijn aangeboren nuchterheid (helaas in dezen tijd wel eens zoek) behoedt hem voor valsche romantiek, voor illusies, voor overschatting van eigen kunnen en kennen.

Wij weten, dat de handhaving van Nederland, de versterking en ontwikkeling van zijn volkskracht, niet alleen een Nederlandsch belang is, maar onder goede leiding ook een Duitsch belang van de eerste

orde en daarboven uit een Europeesch belang. Wij weten, dat bij alle ongelijkheid van macht naast de groote ook de kleinere volkeren hun bijdragen kunnen en moeten leveren aan de ordening van ons werelddeel. Niemand kan in oprechtheid den wensch tot versterking van het Germaansche ras belijden, zonder den wensch te hebben het Nederlandsche volk sterk te zien. René de Clercq zegde reeds:

„Wij zijn Germanen, geen Latijnen
Opene harten, zuiver bloed".

In de gesprekken, welke ik met den Führer mocht hebben, is mij meermalen gebleken, dat hij deze zienswijze volkomen deelt. Het laatst nog toen hij mij zeide „Ich denke nicht daran einen Niederländer zu entniederländern".
In tijden van oorlog en revolutie behoeft men er zich niet over te verwonderen, dat ook in Nederland sommigen lijden aan overschatting van hun zending of, omgekeerd, zoo gevangen zitten in een gewaand minderwaardigheidscomplex, dat zij hun eigen volkswezen willen offeren op het altaar van anderer grootheid. Deze uitingen zijn echter slechts verschijnselen van voorbijgaanden aard. De kilheid van ons klimaat en de frissche beweeglijkheid van onze bewolkte luchten boven een natten bodem zijn bij uitstek geschikt om ons bloed warm en onze hoofden koel te houden. Gelukkig is de Nederlander voor niets zoo bang als om door grootheidswaan zich belachelijk te maken.

7. De geboortedatum van het Nederlandsche nationalisme ligt in een ver verleden. Dit nationalisme had reeds de eeuwen getrotseerd voor het liberalisme zijn staatsche denken ten onrechte met den naam nationalisme zou gaan opsieren.

Het is het genie van Adolf Hitler, dat het gezonde nationalisme logisch en onaantastbaar verbindt met een gezond begrip van socialisme. En deze verbinding is niet iets, dat alleen geschikt is voor het Duitsche volk, maar ten minste evenzeer voor het Nederlandsche. Het is misschien boud gesproken, maar ik geloof, dat er een behoorlijke kans is, dat in het verloop van de eerstvolgende tientallen jaren het nationaal-socialisme zich in zijn zuiversten vorm zal ontplooien juist in het Nederlandsche volk. Ons oude nationalisme, was n.l. al in meer of mindere mate doortrokken van socialisme in den tijd, toen dat woord nog geheel onbekend was.

Het heeft veel inspanning gekost aan het liberale burgerdom van de 19e eeuw duidelijk te maken, dat Staat en Volk twee verschillende begrippen zijn en dat de waarachtige volksstaat en het volksche nationalisme in wezen socialistisch zijn. Aan dit liberale misverstand is het waarschijnlijk toe te schrijven, dat de Westersche wereld tot nu toe zoo weinig heeft begrepen van den organischen samenhang der door de natuur en dus door God gewilde orde, welke aan den wekroep aan het Duitsche volk: „Eén Volk, één Rijk, één Fuehrer" ten grondslag ligt.

Dat de burger dit niet heeft begrepen, is niet te verwonderen. Hij is het troetelkind van die periode waarin in West-Europa de plutocratie overheerschte en die werd gekenmerkt door den driehoek: humanisme, kapitalisme, democratie. Evenmin als de tijdgenoot van Alcibiades den ondergang heeft begrepen van de plutocratie in Athene en evenmin als de Romein uit den tijd van Marcus Aurelius inzag, dat de plutocratie met al haar begeleidende verschijnselen in het Romeinsche Rijk ging ineenstorten, evenmin begrijpt de burger in West-Europa thans, wat hem staat te gebeuren. Als het aan hem lag, zou onze maatschappij en onze cultuur evenals haar twee voorgangsters in politieke tegenstel-

lingen en onderlingen haat, hongersnood, pest en revolutie ten onder gaan, zonder dat ook hij iets anders zou zien dan het verdwijnen van zijn welvaart, zijn gemakkelijkheid van leven, zijn cultuur.

Wat er ook van zij, het volksche nationalisme bevat èn de idee der volksgebondenheid èn, daardoor, den eisch, dat ieder volksgenoot zich geborgen moet weten in zijn eigen volk. Dit is dan ook het dubbele kenmerk van de wereldbeschouwing, welke door Adolf Hitler met den naam „nationaal-socialisme" werd aangeduid, zulks ter onderscheiding van het Marxisme en van het communisme, twee „socialistische" levensbeschouwingen die beide de volksverbondenheid als organische, maatschappij-vormende gedachte verwerpen en tot den dood toe bestrijden.

Wie het socialisme wil losmaken van het nationalisme, moet weten wat hij doet. Hij noemt zich ten onrechte „socialist". Zijn ware naam is „Marxist" of „communist".

En wie, zich nationalist noemend, het socialisme verwerpt, moet weten, dat hij behoort tot de generatie van het vroeg-kapitalisme, welke nog te goeder trouw aan een volksverbondenheid zonder socialisme kon gelooven. Hij staat nog met twee beenen in een tijdperk, dat voorbij is en behoort in geestelijken zin tot de levende lijken, die men heeft vergeten te begraven.

Nationaal-socialisme beteekent in de eerste plaats het inzicht, dat een volk niet is een vereeniging van los van elkander staande individuen, maar dat het is een levend wezen, waarvan de menschen de cellen en de menschengroepen de organen zijn, maar dat zelf een eigen leven heeft, wordt geboren, groeit en kan sterven, met eigen vreugde en leed, eigen streven en eigen vernederingen.

Nationalisme is het bewustzijn, dat allen moeten samen werken om dit volkswezen gezond en krachtig te houden; socialisme het besef, dat het niet krachtig kan zijn zonder dat zijn organen en zijn cellen gezond zijn.

Hoe zou ook het een zonder het ander denkbaar zijn?
Zoo ziet in werkelijkheid ons Nederlandsche nationaal-socialisme er uit. De wil de verwezenlijking daarvan te benaderen, heeft mij in het jaar 1931 gedreven tot de stichting der N.S.B.

4. WAT HET NATIONAAL-SOCIALISME VERMAG:

TOEN de N.S.B. in 1931 tot leven werd gewekt, stond Adolf Hitler voor het zwaarste jaar van zijn strijd om de macht. Dat zware jaar was 1932, toen hij met zoo talrijke moeilijkheden had te kampen, voor de grijze staatspresident Von Hindenburg zou besluiten het Rijkskanselierschap en daarmede de Staatsregeering in zijn handen te leggen. Voor een rechtgeaard nationaal-socialist is de begeerte naar macht uitsluitend te rechtvaardigen in den innerlijken drang om nationaal-socialistisch op te bouwen. Macht wordt gegeven om te worden aangewend voor den opbouw. Toen Adolf Hitler in Januari 1933 aan de macht kwam, kon hij zijn opbouw-arbeid beginnen. Hij sprak de bekende woorden: „Gib mir vier Jahre Zeit".

Welnu, hij bouwde, hij loste vraagstukken op. De ervaring in het Rijk van den Fuehrer leert, dat de nationaal-socialistische revolutie vijf fundamenteele problemen in beginsel oploste en wel de volgende:

1. Het arbeidersvraagstuk door de oude „tegenstelling" arbeider-ondernemer op te heffen en er voor in de plaats te stellen den ondernemer-bedrijfsleider en zijn gevolgschap met als beider richtsnoer: werkt aan de voorziening in de redelijke behoeften van uw volksgemeenschap. Daarmede werd tevens het vraagstuk der werkloosheid opgelost door in de plaats van ongebreidelde winstmakerij een door de overheid geregeld en geordend

economisch leven te stellen, waarin productie en verbruik op elkander werden afgestemd.

2. Het landbouwvraagstuk door het opheffen van de tegenstelling pachter-groot-grondbezitter en de verschaffing van grond en erf aan duizenden boeren, die dreigden onterfd te worden.
3. Het vraagstuk van den regeeringsvorm in den volksstaat door het leidersbeginsel, dat fundamenteel verschilt van de partijdictatuur in het bolsjewisme.
4. Het nationaliteiten-vraagstuk door de erkenning van het beginsel, dat economisch en militaire samenwerking van verschillende volken binnen hetzelfde werelddeel of dezelfde leefruimte slechts duurzaam mogelijk is wanneer de vrije ontplooiing van het eigen volkskarakter binnen het kader der samenwerking in ruime mate aan alle volkeren is verzekerd; met andere woorden: het nationaal-socialisme biedt aan groote en kleinere volkeren een grondslag zoo niet van gelijkheid — er is altijd ongelijkheid van macht — dan toch van rechtsgelijkheid, welke men in het communisme tevergeefs zal zoeken.
5. Het vraagstuk van het imperialisme doordat de volkeren in dezelfde leefruimte niet meer voor de internationale markt, maar voor eigen voorziening in redelijke behoeften produceeren, een productiewijze, welke gepaard blijkt te gaan met een dusdanige verhooging van de vraag naar goederen, dat er geen behoefte meer bestaat aan verovering van markten in vreemde werelddeelen, behoudens dan voorzoover de grondstoffenpositie daartoe aanleiding geeft.

Wanneer het wereldconflict, dat in 1939 tot het uitbreken van den oorlog leidde en dat reeds jaren tevoren

steeds dreigender vormen aannam, niet tusschenbeide was gekomen, zou de sprongsgewijze omhoog gaande welvaart van het Duitsche volk en zijn toenemende innerlijke bevrediging aan de geheele wereld de oogen hebben geopend voor de juistheid der nationaal-socialistische beginselen. Reeds was onder Duitsche leiding een grootere economische eenheid in Europa aan het groeien en wanneer Nederland zich daar niet tegen had verzet, maar had medegewerkt, zouden in die jaren vele gevolgen van de economische crisis hier te lande achterwege zijn gebleven. Dan zou onze werkloosheid aanzienlijk geringer zijn geweest en zou de Godslasterlijke vernietiging van honderden millioenen k.g. groenten en het afslachten van honderdduizenden stuks vee — waarvoor wij nu worden gestraft — achterwege hebben kunnen blijven. Doch juist omdat de communistische en kapitalistische machten wilden voorkomen, dat de stijgende Duitsche welvaart hun verbijsterd toeschouwende volkeren tot voorbeeld zou strekken, werd naar den oorlog gegrepen als middel om aan dit ontwikkelingsproces een einde te maken.

In wezen verwijt men ons nu, dat wij met open oogen door het leven durven gaan en daarbij ook naar Duitschland durfden te zien. Het schijnt, dat men alleen naar Engeland mag zien om een goed Nederlander te kunnen zijn . . . .

Op grond van welk beginsel toch stelt men den eisch, dat de Nederlander ziende blind moet zijn voor het goede, dat het nationaal-socialistische Duitschland van 1933 tot 1939 te zien heeft gegeven? Ik ben van meening, dat het een goede en vruchtbare traditie van ons Volk is te leeren dáár waar te leeren valt. Wanneer het nationaal-socialisme der N.S.B. eenmaal de gelegenheid zal krijgen den opbouw te beginnen, zal ik tot mijn volksgenooten zeggen: „Geeft mij eenige jaren den tijd en hoort dan niet naar mijn woorden, maar ziet naar mijn daden!"

5. NATIONAAL-SOCIALISME CONTRA COMMUNISME.

HOEWEL nationaal-socialisme en communisme lijnrecht tegenover elkander staan, moeten wij er voortdurend voor waken, dat ons nationaal-socialisme niet ontaardt tot bolsjewisme.

In de oogen van de bolsjewieken zijn het nationaal-socialisme en het fascisme niet anders dan de opstand van den kleinen burger, die wel van het kapitalisme bevrijd wil worden, maar die doodsbang is bij het communisme te belanden. Zij zien in ons benepen krentenwegers, die op weg der sociale revolutie door een vastberaden kern moeten worden voortgestuwd, omdat onze kleine burgerlijkheid aarzelt om de laatste consequenties van een niet te stuiten ontwikkeling te aanvaarden. Vandaar de bewuste en onbewuste pogingen om van binnen uit ons Volk en onze Beweging te bolsjewiseeren. Wat de Beweging betreft, zouden die pogingen geen kans hebben, als de inzet van mijn mannen in allerlei aan mijn leiding onttrokken taken en posities daartoe niet een gunstige gelegenheid bood. Er gebeuren in dezen tijd talrijke dingen, die met het etiket „nationaal-socialisme" worden beplakt, doch die, naar mijne meening, in de kern meer hebben van het bolsjewisme en in strijd zijn met onze beginselen van nationaal-socialisme. Vandaar dan ook mijn waarschuwing: „Weest op uw hoede".

Is deze waarschuwing voor Nederland overbodig?

Het is, zooals ik al opmerkte, een bijzondere karakteristiek van het Nederlandsche volk, dat het in alle dingen maat weet te houden. Zoo ergens, dan leeft in ons volk het besef, dat de uiterste consequentie steeds naar den duivel voert. Wij wonen echter op geen eiland; wij staan niet alleen op de wereld. Wat hier te lande aan grenzen van redelijkheid is gebonden, dat loopt elders, buiten onze landspalen, vaak aan zichzelf voorbij.

De geschiedenis van Europa in de jongste eeuwen levert hiervan meer dan één sprekend bewijs.

IN een opmerkelijke rede in Den Haag gehouden op 10 Maart j.l. heeft de Rijkscommissaris Rijksminister dr. Seyss-Inquart, sprekende over Duitschland voor Duitschers, onder meer het volgende gezegd:

„Wir wissen uns als die Träger des abendländischen „Geistes, wo immer dieser in seinen grossartigen Er- „scheinungen in der Antike, dem gläubigen Mittel- „alter, dem lebensnahen Humanismus und den Zeit- „alter der Erfindungen und der Entdeckungen Gestallt „gewonnen hat, heute zusammen gefasst in dem Völ- „kischen Verantwortung ruhenden Nationalsozialismus „und durch diesen einem neuen lebendigen Leben ent- „gegen gefuehrt". *

Deze woorden van den Rijkscommissaris zijn mij uit het hart gegrepen.

De continuïteit der Middeleeuwen — om niet verder terug te gaan — lag in de traditie der heerschende Kerk. In de dertiende eeuw is de Paus de machtige scheidsrechter in politieke geschillen, die bij tal van gelegenheden zijn invloed doet gelden. Gedurende twee eeuwen waren vorsten en adel onder zijn leiding uitgetrokken ter kruisvaart in de heilige overtuiging de hoogste goederen der Christenheid te verdedigen. Maar

---

*Vertaling: „Wij weten ons dragers van den geest van het Avondland, waar deze ook ooit in zijn groot- sche verschijningsvormen gestalte vond — in de Oudheid, in de geloovige Middeleeuwen, in het het leven beroerende Humanisme, of in het tijdperk der uitvindingen en ontdekkingen — en die thans is gekristalliseerd in het op volksche verantwoordelijkheid rustende nationaal-socialisme, zoo een nieuw, waarlijk leven tegemoet strevend".

in deze tragisch-heroieke triomftochten der Middeleeuwen, waardoor zooveel goed bloed verloren ging, lag tevens de oorsprong der ontbinding van de toenmalige orde. Een nieuwe wereld, nieuwe mogelijkheden, nieuwe behoeften en verlangens drongen naar voren. Er trad een algeheele twijfel op aan de evidentie van het sacraal-feodale beginsel. Het kerkelijk systeem begon zijn almachtige greep over Europa te verliezen en het Pauselijke gezag verzwakte. Machtige tegenkrachten traden naar voren. De Kruistochten hadden den economischen en politieken opbloei der steden tengevolge gehad en zoo ontstond er in Italië, in Engeland, in de Nederlanden en in Duitschland tegenover het agrarisch principe van het feodalisme een burgerlijke en wereldsche cultuur. Het modernisme werd geboren, waaruit het Humanisme zou voortkomen.

Het Humanisme, dat sinds de vijftiende eeuw het beeld van Europa gaat beïnvloeden, is een beweging, die in den aanvang, in structuur en dynamiek, religieuze karaktertrekken heeft. Het ziet met name in de philosophie niet een wapen tegen de Kerk, doch alleen een instrument om haar leer in den geest der nieuwe menschidee te zuiveren. Erasmus, de Nederlandsche wijze scepticus, ziet tusschen de „philosophia Christi" en de wijsheid der oudheid geen radicaal onderscheid in tegenstelling met Luther.

In het Humanisme is evenwel niet God, maar de idee der humaniteit het heilige. Ook heeft het Humanisme een eigen humane wereldorde. Hier gelden als hoogste maatstaven: het menschelijke, het onmenschelijke en het oppermenschelijke. Zoo kent het Humanisme drieërlei heilsleer: het individualisme, het liberalisme en het communisme.

Het individualisme stelt het individu op zichzelf in het verzet tegen den ander en tegen ons allen.

Meer dan het individualisme heeft het liberalisme zijn invloed op de cultuur laten gelden. Het heeft een

staatsbegrip gevormd en in practijk gebracht; het tracht de betrekkingen tusschen de staten te regelen en heeft het moderne volkenrecht, waarin de volkeren als redelijke individuen in overleg met elkander treden en elkaars aanspraken erkennen, op diepgaande wijze beinvloed. Het heeft de grondslagen gelegd voor het moderne pacifisme en het cosmopolitisme, waarin de mensch zich vrij zou bewegen over de aarde. Het is de vader van tal van humane, de humaniseering der menschheid beoogende bewegingen: padvinderij, rotary, enz. Het predikt een boven alle godsdienstige verschillen uitgaande verdraagzaamheid. Doch in de practijk is het gansch anders, zooals juist deze tijd ons meer dan ooit leert.

EEN consequentie van het liberalisme is het communisme, waarin „wij allen" een kans heeten te krijgen onszelf te worden. Zooals het liberalisme het individualisme in zich opheft, zoo neemt het communisme het liberalisme in zich op. Het communisme is het liberalisme in zijn uiterste consequentie.

Wanneer de Rijkscommissaris dan ook terecht constateert, dat het nationaal-socialisme zich onder meer de drager weet van een „lebensnahen Humanismus" dan is dit in zijn geest wel zoo te verstaan — en hier in het land van Erasmus zullen deze woorden van den Rijkscommissaris dan ook ten volle worden begrepen — dat het nationaal-socialisme krachtens zijn beginsel de uiterste consequentie van het humanisme, met name het communisme, afwijst.

Er zijn intellectueelen, die zooals ik reeds opmerkte, meenen het nationaal-socialisme te kunnen afwijzen, omdat het in Duitschland voor de Duitsche natie het eerst geboren is, en die overtuigd zijn, dat deze wereldoorlog toch ook, ja allereerst een revolutie is, en dat de volkeren in de „socialistische gemeenschap" die van dezen oorlog en van deze

revolutie in ieder geval het gevolg zou zijn, den waarborg voor hun welzijn, van hun voortbestaan en van de bevestiging van hun levenswil kunnen vinden.

Maar deze socialistische gemeenschap is nationaal of zij is het niet, dus internationaal. Wie nationaal-socialisme afwijst uit angst voor het verloren gaan van eigen volkskarakter, komt, wanneer hij toch „socialisme" wil, onherroepelijk terecht bij het internationale socialisme, dus het communisme.

En dan komt hij toch waarlijk bij den duivel te biecht. Het communisme beschouwt, krachtens zijn beginsel, het voortbestaan van den levenswil der afzonderlijke volkeren als een burgerlijken vorm van nationalisme, die het communisme wil en moet vernietigen. De practijk van de Sovjet-Unie levert hiervoor overstelpend bewijsmateriaal.

De voorstelling van zaken door de bolsjewieken is geheel anders. Zij stellen het voor alsof alle nationaliteiten en nationale minderheden in den bolsjewistischen staat tot ontwikkeling kunnen komen. Lenin zou hebben gebroken met het systeem van de Groot-Russische almacht, met het Groot-Russische chauvinisme en met het imperialisme van het Rijk der Tsaren. Naar den vorm is de Sowjet-Unie een federatieve republiek, waarin de volkeren en nationale minderheden hun eigen geestelijk en cultureel leven regelen en hun eigen taal als taal der administratie en als omgangstaal in het eigen gebied gebruiken. Volgens deze theorie mogen er in de Sowjet-Unie geen bevoorrechte talen zijn.

Maar de onbeperkte almacht der bolsjewistische partij wordt geenszins begrensd door dat schoon opgebouwde federalistisch apparaat, dat slechts dient tot het in leven roepen van organen, die de bevelen der partij aan de massa der verschillende volkeren en districten overbrengen en wier taak het is, de massa zoo te vormen,

dat het bolsjewistisch regime haar toeschijnt als het regime, dat naar vrijheid en zelfbewustzijn leidt. De gemeenschappelijke basis van alle bondsrepublieken is de bolsjewistische partij.

Oppositie tegen de partij wordt veelal als een opstand van burgerlijk nationalisme veroordeeld. De volkeren en nationale minderheden hebben slechts zoolang autonomie, als zij zich aan de partijdictatuur van het bolsjewisme onderwerpen. De dictatuur van het proletariaat gaat vóór de nationaliteit, en daarom kunnen op grond van den zoogenaamden klassenstrijd tegen de verschillende nationaliteiten en tegen de nationale minderheden telkens opnieuw maatregelen worden genomen. die haar in haar bestaan bedreigen of geheel vernietigen. De Wolga-Duitschers kunnen hiervan medespreken, Estland, Letland, Lithauen, Polen, enz., zij zullen nieuwe getuigen zijn.

De cultureele autonomie, welke de Sowjet-Unie op papier aan de verschillende nationaliteiten toekent, heeft op geen enkel oogenblik tot verzwakking van de centrale macht der heerschers in het Kremlin geleid. Dat blijkt uit de opsomming der rechten, die volgens de Grondwet aan de bondsorganen toekomen: de buitenlandsche politiek en de buitenlandsche handel, het plaatsen van leeningen, het systeem van den buitenlandschen handel, het transportwezen, post en telegraaf, de staatsbegrooting (waartoe ook de begrootingen van de verschillende republieken behooren), het geld- en credietwezen, de algemeene regelen omtrent het opvoedingsstelsel, de volksgezondheid en de beslissing over strijdpunten tusschen de bondsrepublieken onderling.

Deze opsomming — en zij is nog niet een volledige — bewijst, dat de centralisatie in de Sowjet-Unie op geenerlei wijze wordt verzwakt door het federatieve etiket, dat men op de grondwet heeft geplakt.

De bondsstaten en de politiek der volkeren staan

in dienst van den koers, die alleen door de bolsjewistische partij gericht wordt. En dit federalistische karakter is blijkbaar nog maar voor een overgangsstadium bedoeld. De cultureele autonomie heeft een geheel voorloopig karakter. Zij moet uitsluitend dienen als middel van opvoeding van de massa en om op verschillende wijzen en bij verschillende gelegenheden gebruikt te worden; zoodra zij aan het doel — de bolsjewistische overcentralisatie — niet meer dienstig is, zal zij worden vernietigd.

Het bolsjewisme kent en erkent geen traditie. De volkeren en de nationale minderheden worden enkel beschouwd als taalgemeenschappen van voorbijgaanden aard, waarin de proletariërs moeten heerschen. De maatschappelijke arbeid van het bolsjewisme is een systeem van terreur, dat prijs stelt op massa-propaganda. In deze propaganda mag het nationalisme nog een rol spelen, als middel voor een verder liggend doel: de vernietiging van den levenswil der volkeren om te geraken tot vorming van den cultuurloozen massamensch, die opgaat in het wereldproletariaat.

Het gaat in het communisme zeer zeker niet om het behoud van den levenswil der afzonderlijke volkeren, maar om de bewuste, opzettelijke vermenging en versmelting van rassen en volkeren tot vernietiging van hun nationale wezen en van hun zelfstandigen levenswil. Ook in dit opzicht wordt het bolsjewisme gedragen door de levensbeschouwing der Mongolen, zooals die de eeuwen door tot uitdrukking is gekomen. Zoowel in het Rijk van Djingis-Khan als in het Osmaansche Rijk der Turken als in het Rusland der Tsaren. In geen van deze rijken, waarin steeds millioenen van „gelijken" onderworpen waren aan den wil van een enkelen, was ooit iemand van iets zeker. Noch van zijn bezit, noch van zijn leven, noch zelfs van zijn naam. Steeds werden in deze rijken vreemde meisjes en vrouwen met of tegen hun wil genomen en de rassen vermengd, am-

bachtslieden met duizenden weggevoerd en een algemeene uniformiteit aan het geestelijk leven opgelegd, welke alles deed verdorren. Dat is het ook waartoe het bolsjewisme leidt. Dit alles is de historische werkelijkheid, die zich uit zal breiden over gansch Europa. wanneer het nationaal-socialisme door de combinatie van dit Midden-Aziatische communisme en het Amerikaansche groot-kapitalisme in de pan zou worden gehakt. Zij, die Berlijn te zeer vreezen als Europeesch centrum, komen terecht in de armen van Moskou, in welker omhelzing zij zullen verstikken.

6. HET PERSPECTIEF VAN HET NATIONAAL-SOCIALISME

HET perspectief dat het nationaal-socialisme den volkeren biedt, ziet er geheel anders uit. In de reeds genoemde rede van den Rijkscommissaris van 10 Maart, waar hij sprak als Duitscher voor Duitschers, maar toch altijd als vertegenwoordiger van den Fuehrer hier te lande, zeide hij hierover het volgende:

„Es gibt keinen Menschen an sich, ein solcher ist bildhaft gar nicht darzustellen. Der einzelne Mensch ist durch seine Rasse geprägt und wesenhaft geworden. Eine Menschheitslehre, die von der Annahme der Gleichheit unter den Menschen ausgeht, irrt und ebenso unrichtig sind daher auch alle Förderungen und Verpflichtungen, die aus dieser Grundthese abgeleitet werden. Letztere sind nicht aus sich selbst zwingend, sondern geeignet, moralische Rechtfertigungen fuer anders gegruendete Machtbestrebungen abzugeben.

Aus der Tatsache, dass der einzelne Mensch immer eine Ausprägung seiner Rasse und seines Volkes darstellt, dem er zugehört und das sein Wesen bestimmt, und dass er innerhalb dieser Gemeinschaft seine Existenz und Entfaltungsmoeglichkeit findet, ergibt sich fuer uns die Erkenntnis der verpflichtenden

Zugehoerigkeit zur voelkischen Gemeinschaft als einer Schicksalsgemeinschaft hoeherer Ordnung. Diese Verpflichtung kann aber nur in der Erkenntnis der vollen Verantwortung also aus freiem Entschluss des Einzelnen uebernommen und erfuellt werden. So wird das sittliche Sollen zum eigenen Wollen. Das Schoepfungsgesetz des Natuerlichen fuehrt zum Begreifen des Menschlichen durch den sich im Voelkischen verantwortlich fuehlenden Humanismus.

Daher streiten wir weder einem Menschen noch einem Volk die Daseinsberechtigung ab, die sich in die natuerliche Ordnung fuegen. Aber es entspricht nicht unsere Auffassung, dass jeder Mensch und jedes Volk ohne Ruecksicht auf die ihnen gegebenen Faehigkeiten in der ganzen Welt und in jedem Raum ihre volle Berechtigung finden koennen. Die Voelker und Menschen gehoeren in die Raeume, aus denen sie geschaffen wurden und in denen sie in natuerlichen Ordnungen und Bindungen leben koennen. Es gehoert zur Erfuellung unserer Aufgabe innerhalb unsere und fuer unsere Gemeinschaft, wenn wir Elemente und Kraefte in unserem Lebensraum zurueckdraengen und aus demselben fernhalten, die aus ihrem Wesen heraus unsere Gemeinschaft zu zersetzen und aufzuloesen geeignet sind. Unsere Gemeinschaft ist aber bereit und imstande, Beziehungen zu jeder anderen Gemeinschaftsgruppe in kulturellen und wirtschaftlichen Austausch herzustellen, ohne dass wir in Gefahr geraten, uns selbst zu verlieren, noch uns dem Verdacht aussetzen, in anderen Weltraeumen Macht gewinnen zu wollen.

Daher ist der Nationalsozialismus die unbedingbare Grundlage, die uns die Kraft und Weisheit gibt, nicht nur unsere Existenz und Freiheit zu behaupten, sondern auch die uns gegebenen Anlagen zur vollen Entfaltung unserer menschlichen Werte zu bringen".

Vertaling: „De mensch zonder meer bestaat niet, zoo iemand is zelfs niet aanschouwelijk voor te stellen. De afzonderlijke mensch heeft door zijn ras een stempel gekregen en is pas daardoor een wezen geworden. Een menschheidsleer, welke uitgaat van de gelijkheid der menschen, dwaalt, en even onjuist zijn dan ook alle eischen en verplichtingen, die uit deze grondstelling zouden worden afgeleid. Deze zijn niet uit zichzelf dwingend, maar kunnen slechts dienen ter moreele rechtvaardiging van op andere gronden berustende machtsstrevingen.

Uit het feit, dat de enkele mensch steeds een uiting is van zijn ras en van zijn volk waartoe bij behoort en dat zijn wezen bepaalt, en dat hij binnen deze gemeenschap zijn bestaans- en ontplooiingsmogelijkheid vindt, volgt voor ons de erkenning van het verplicht behooren tot de volksche gemeenschap als een lotsgemeenschap van hoogere orde. Deze verplichting kan echter slechts in de erkenning van de volle verantwoordelijkheid, en dus door de vrijwillige beslissing van den enkeling aanvaard en vervuld worden. Zoo wordt het zedelijke moeten tot het eigen willen. De scheppingswet van het natuurlijke leidt tot het begrijpen van het menschelijke door het zich in het volksche verantwoordelijk voelende humanisme.

Daarom betwisten wij het recht van bestaan noch aan menschen, noch aan volkeren, die zich in de natuurlijke ordening voegen. Maar het is niet in overeenstemming met onze opvatting, dat ieder mensch en elk volk zonder rekening te houden met de hun gegeven bekwaamheden in de geheele wereld en in elke ruimte, hun volle rechten kunnen laten gelden. Volkeren en menschen behooren in de ruimten, waaruit zij geschapen zijn en waarin zij in natuurlijke orde en verband kunnen leven. Het behoort tot de vervulling van onze taak binnen en voor onze gemeenschap, wanneer wij die elementen en krachten

in onze leefruimte terugdringen en daaruit verwijderd houden, die een uit hun wezen voortspruitende geschiktheid tot vernietiging en ontbinding van onze gemeenschap bezitten. Onze gemeenschap is echter bereid en in staat, betrekkingen met iedere andere gemeenschapsgroep tot cultureele en economische uitwisseling tot stand te brengen, zonder dat wij gevaar loopen, ons zelf te verliezen, noch de verdenking op ons laden in andere wereldruimten macht te willen verkrijgen.

Daarom vormt het nationaal-socialisme den onbetwistbaren grondslag, welke ons de kracht en de wijsheid geeft, niet alleen om ons recht op bestaan en vrijheid naar voren te brengen, maar ook om den ons gegeven aanleg tot volle ontplooiing van onze menschelijke waarden te brengen."

Deze passage uit de rede van den Rijkscommissaris geef ik in overweging aan al mijn volksgenooten, die in het vage weg praten of schrijven over een „socialistische gemeenschap" zonder nationaal-socialisme.

Niet in het communisme, maar in het nationaal-socialisme, vinden de volkeren den zekeren waarborg voor de vrije uiting van hun levenswil, dus de waarborg voor hun voortbestaan. De mogelijkheid tot misbruik van het nationaal-socialisme voor imperialistische doeleinden is er natuurlijk altijd; daartegen helpt alleen het verbond van alle fatsoenlijke, verstandige en doelbewuste nationaal-socialisten en het zelfrespect der volkeren, dat als leidend beginsel aan het programma der N.S.B. voorafgaat.

7. DE BEWEGING DRAAGSTER VAN DE TOEKOMST VAN ONS VOLK.

DE Nationaal-Socialistische Beweging staat in haar 14e levensjaar. Wanneer eens en wel door de volgende generatie haar geschiedenis zal worden geschreven, zullen, als alle voorteekenen niet bedriegen, drie perioden te zijn onderscheiden en wel:

1. de periode van 1931 tot 1940: de N.S.B. opkomend en strijdend onder de democratie;
2. de periode van 1940 tot 1945 (1946?): de N.S.B. zich handhavend onder Duitsche bezetting, zich inzettende voor Volk en Vaderland;
3. de N.S.B. bouwend in volle ontplooiïng.

In het boek „Voor Volk en Vaderland" is de geschiedenis der N.S.B. over de eerste 10 jaren van haar bestaan in beknopten vorm weergegeven. De beide standaardwerken „Het Nationalisme der N.S.B." en „Het Socialisme der N.S.B." geven verantwoording over al haar daden en niettemin kan men zeggen, dat het doel en de strijd der N.S.B. nog altijd aan het grootste deel der bevolking onbekend zijn en dat op dit punt fantasie en kwaadwillig bedrog nog altijd den boventoon voeren. Zal ooit een beter begrip komen, is het eigenlijk niet hopeloos een beter inzicht te doen doorbreken?

Mijn antwoord daarop is, dat het zeker niet hopeloos is. Een jaar nadat de Beweging haar opbouwende roeping zal hebben kunnen vervullen is de mist volkomen opgetrokken. Nog nimmer heeft de Beweging zich kunnen ontplooien metterdaad. Van 1931 tot 1940 hebben alle democratische machthebbers met elkander een verbond gehad de N.S.B. te verhinderen te laten zien wat zij kon. Van 1940 tot heden was er heelemaal geen sprake van vrije ontplooiing, maar van bezetting en oorlog met steeds toenemende eischen aan het volk in zijn geheel en aan de individuen afzonderlijk. Een rijker

arbeidsveld voor ondermijning en afbraak kan men zich nauwelijks voorstellen. Het behoort tot de glorie der Beweging in deze jaren niet vernietigd te zijn. De handhaving der Beweging in deze vijf jaren was oneindig veel moeilijker dan in de jaren 1931 tot 1940. Met groote voldoening constateer ik dagelijks, dat de Beweging in deze benarde tijden sterker dan ooit gegrift staat in de harten van mijn duizenden getrouwen.

Juist nu, in dezen tijd, nu zoovelen noch aan de Beweging, noch aan het nationaal-socialisme in het algemeen nog een kans geven, nu de bolsjewieken staan voor Berlijn en Weenen, nu de Amerikanen in het hart van Duitschland dringen en de Engelschen steeds meer voorwaarts komen in ons kleine land, is het mij een voorrecht hier te staan en te getuigen van mijn onverwoestbaar vertrouwen in den goeden afloop van onzen strijd, waarvoor reeds zoovelen goed en bloed veil hadden.

Er is zulk een duidelijke lijn te bespeuren in onze veertienjarige geschiedenis. Onze strijd van 1931 tot 1940 geeft het beeld van het zoeken naar en het benaderen van de waarheid en het uitdragen daarvan in het volk tegen den wil der machthebbers in. Het was de volle waarheid, die wij verkondigden, toen wij spraken over de zonde van de voedselvernietiging op groote schaal, over het schandaal van de uitstooting uit den arbeid van honderdduizenden, over het spel van „verdeel en heersch" der politieke partijen, over de noodzaak van den organischen opbouw der maatschappij, over de saamhoorigheid van alle volksgenooten, over de geborgenheid in het volk, welke aan iederen behoorlijken werker toekomt, over de gebiedende noodzaak van de solidariteit der volkeren van Europa. Zou deze solidariteit voor 1939 werkelijkheid geworden zijn, zeker zou geen nieuwe oorlog met alle ellende van dien uitgebroken zijn. Zou zij op dit oogenblik een feit

worden, morgen zouden Rusland en Amerika den terugtocht uit Europa beginnen, omdat een solidair Europa onoverwinnelijk is.

Het uitdragen van deze waarheden in een land, dat door zijn machthebbers reeds vast verbonden was aan Engeland en Amerika, werd beantwoord met verdachtmaking, hoon, uitstooting uit arbeid en Kerk en tenslotte met concentratiekamp. Reeds in die jaren werd er in en door de Beweging veel geleden, veel geofferd, hetgeen een noodzakelijke voorwaarde was voor den groei harer innerlijke sterkte. Maar tevens waren dit jaren van groot enthousiasme en groote zelfverzekerdheid welke het meest tot uiting kwam op onze onvergetelijke hoogtijdagen, onze Hagespraken te Lunteren, waarheen tienduizenden optrokken uit alle streken van het land, vol goeden moed, in vast vertrouwen. Het Hagespraak-terrein wacht op ons. Wij zullen straks komen en het enthousiasme, na al het doorgestane, zal dan grooter zijn dan ooit.

Zoo naderde dreigend het spook van den oorlog stap voor stap maar onmiskenbaar. Het was drie maanden vóór de oorlog de grenzen van ons land bereikte en wel op 3 Februari 1940 toen ik in het Concertgebouw te Amsterdam, sprekend over de vervolging der leden van de N.S.B. en hun uitstooting uit alle ambten, de volgende voorspelling deed:

„En wanneer de Heeren in Londen zitten en het
„goud in Amerika is, wanneer het land onder wa-
„ter staat en alle bruggen stuk zijn, en wanneer
„ons land niet meer dan een ruïne is, dan zullen
„de Heeren zeggen: knap het nu maar op."

Weinig bevroedde ik toen, dat nog jaren zouden verstrijken vòòrdat dit proces tot de voltooiïng gerijpt zou zijn. Inderdaad zijn belangrijke deelen van het land nu onder water, inderdaad zijn de bruggen nu kapot, inderdaad is ons land bezaaid met ruïnes, bloe-

den volk en land uit duizend wonden en staan wij straks voor den chaos, als de opbouw kan worden begonnen.

Sinds ik deze woorden daar in Amsterdam sprak, zijn meer dan vijf jaren voorbijgegaan. De oorlog duurde belachelijk kort: na 4½ dag volledige capitulatie. Een vertooning van onmacht, die ons nog het schaamrood naar de kaken dringt, al zijn wij nationaal-socialisten de eenigen die daaraan onschuldig zijn, omdat ons iedere verantwoordelijkheid, ja zelfs die van de bekleeding van het kleinste ambt, was ontzegd. Nadat de capitulatie was geschied, hadden wij ons te bezinnen over hetgeen ons te doen stond. In Juli 1940 is het parool gegeven: van vijand tot bondgenoot. Dit was juist. Het was de voortzetting van de vaste lijn van de solidariteit der Europeesche volkeren en wel onder de allermoeilijkste omstandigheden.

ONZE tegenstanders verwijten ons nu twee dingen: onzen inzet aan de fronten en onze samenwerking met de Duitsche bezettende macht hier.

Inderdaad zijn duizenden vrijwillig gegaan om zich in te zetten tegen de bolsjewieken. De strijd tegen het bolsjewisme is hier van 1918-1940 gepredikt van alle kansels en als een noodzaak voorgesteld door alle democratische machthebbers. Zij hebben er alleen nooit hun leven aan gewaagd, maar wel extra bidstonden in de kerken georganiseerd toen de Sowjets Finland aanvielen. Ach ja, laat ik het niet vergeten, zij stuurden ook een ambulance omdat de Negus van Abessinië er in 1935 ook een gekregen had....

Onze jongens hebben het echter niet bij het woord gelaten, maar hebben zich metterdaad ingezet. Vele honderden, ja eenige duizenden hebben het leven gelaten of zijn zwaar verwond. Eens zal men erkennen de grootheid van hun daden, ver uitstekend boven hetgeen gepresteerd werd in den z.g. 10-daagschen veldtocht van 1830, waarvan ieder kind op school leert. Zij gingen om hun volk en hun Vader-

land te verdedigen in het kader van een Europeesche verdediging tegen de toestroomende Sowjets. Zij deden hun Nederlandschen, hun Europeeschen plicht en als alle weerbare mannen van Europa dat gedaan hadden, zag het er nu anders uit.

Men heeft ons ook verweten met de Duitsche bezettende macht samen te werken. Daar heeft men het schoone woord „collaborateurs" voor uitgevonden. Ik wil beginnen met op te merken dat ik drie soorten collaborateurs onderscheid.

De eerste soort zijn de volksverraders, die men tot een bepaald percentage in ieder volk aantreft, die voor alles te koop zijn, die iedere daad tegen hun volk voor geld verrichten. Die zijn er en ik ben de eerste, die met enthousiasme deze lieden hun verdiende loon wil uitbetalen zoo gauw ik de kans daarvoor krijg.

De tweede categorie bestaat uit profiteurs. Er zijn voor vele honderden millioenen guldens weermachtsorders uitgegeven in deze jaren. Van de gelegenheid om daarvan onmatig te profiteeren hebben veel gebruik gemaakt. Zij kwamen slechts sporadisch voor in onze gelederen. Hun houding was kruipend en kwispelstaartend, wanneer zij Duitsch moesten spreken en scheldend als zij zich buiten gehoor waanden.

De derde categorie wordt gevormd door die leden der Beweging, die zich ingezet hebben uit idealisme, in de vaste en onomstootelijke overtuiging dat de nederlaag van Duitschland de uitlevering van Europa beteekent aan het communisme en dat naast een kapot geslagen communistisch Duitschland de herrijzenis van ons Vaderland een volstrekte onmogelijkheid is. Hun handelwijze wordt gedragen door hun nationaal-socialistische overtuiging als Nederlander en zij hebben in dezen tijd een hoogst ondankbare en uitzonderlijk moeilijke taak, omdat een Nederlandsche Overheid

ontbreekt. Zij doen wat zij kunnen om ons Volk in dezen nood te helpen en ik ben er trotsch op, dat gerust gezegd kan worden, dat wat er in dit land na zes jaren oorlog nog aan orde over is, voor een belangrijk deel te danken is aan hun inzet. Zonder hen was driekwart van de gemeenten bestuurloos, om één enkel voorbeeld te noemen.

Zij hebben zich als Nederlander ingezet voor hun Volk en Vaderland en zijn als nationaal-socialist getrouw gebleven aan het parool der solidariteit van alle nationaal-socialisten en fascisten in Europa, dat ik in 1935 heb uitgegeven.

Vele dingen zijn in dezen tijd gebeurd en gebeuren nog, die m.i. in lijnrechten strijd zijn met onze beginselen. Ik wensch daarvoor geenerlei verantwoordelijkheid te dragen, daar ik geenerlei bevoegdheid bezit om dit te beletten. Verantwoordelijk is de Beweging alleen voor datgene, wat in onze hand ligt, niet voor datgene wat aan ons onttrokken is.

Het heeft mij verheugd, dat de Rijkscommissaris in zijn rede van 10 Maart heeft gezegd:

„Wir wissen uns heute schon einig mit unseren „Gesinnungsfreunden und Kampfgefaehrten in den „uebrigen europaeischen Laendern und es ent- „spricht dem Realismus unseres politischen Han- „delns wenn wir uns diesen auf Gedeih und Ver- „derb verbunden fuehlen". *)

Zoo is het: wij zijn trouw gebleven onder de moei-

*) „Wij weten ons thans reeds één met onze geestverwanten en strijdgenooten in de overige Europeesche landen en het is in overeenstemming met het realisme van ons politieke handelen, wanneer wij ons met hen in voor- en tegenspoed verbonden gevoelen."

lijkste omstandigheden, volgens het oude Nederlandsche woord „een man een man, een woord een woord".

Daartegenover staat de trouw van Duitsche nationaal-socialistische zijde en wel speciaal van den Fuehrer.

Ik wil volstrekt niet verhelen, dat wat wij in deze vijf jaren ondervonden hebben tot resultaat heeft, dat wij wel heilig zullen oppassen om te gelooven, dat ieder die zich voor nationaal-socialist uitgeeft, een betrouwbaar vriend van ons is. Maar één ding is gebleven: het geloof in den Fuehrer.

Nu, in de moeilijkste uren van de worsteling is het mij een voorrecht en een eer hier te belijden, dat ik muurvast geloof, dat God aan Europa den Fuehrer geschonken heeft om ons werelddeel te behouden voor den ondergang in het communisme. Alleen een nationaal-socialistisch Groot-Duitschland kan een betrouwbare kern zijn van het nieuwe solidaire Europa, waarin ieder Volk in vrijheid zijn socialistischen opbouw zal kunnen ter hand nemen, wanneer de binnengedrongen machten het Europeesche gebied zullen hebben verlaten.

Daarom zijn onze gedachten iederen dag bij dezen zoo zwaar beproefden grooten idealist, die niet alleen voor zijn Volk maar voor ons allen zijn historische roeping vervult. Van de getrouwheid der Nederlandsche Nationaal-Socialistische Beweging is hij overtuigd; van zijn trouw zijn wij overtuigd. Vier malen heb ik hem bezocht en steeds ben ik bevestigd in mijn overtuiging dat zijn gegeven woord hem heilig is.

Wij staan nu aan den drempel van de derde periode in het bestaan der Beweging, die derde periode, die ons de zoo begeerde gelegenheid zal geven om eindelijk te gaan opbouwen. Uit de ruïnes van het heden een grooter, sterker, gezonder Neder-

landsch volk te laten herrijzen, dan er ooit geweest is, dat is onze roeping.

Er is zoo oneindig veel te doen na de debacle waarvan wij getuige zijn. In tien jaren moeten de diepe sporen van den oorlog verdwenen zijn en op nieuwen grondslag een hereenigd volk aan zijn toekomst naarstig arbeiden. Daarbij kan niemand worden gemist. Laat men toch niet tot de misvatting geraken, dat het mijn bedoeling zou zijn dat alle ambten en waardigheden door N.S.B.-ers zouden moeten worden bezet. Gelooft nu iemand, dat als er later een concert gegeven wordt, er voor dat de solo-zanger optreedt, een functionaris der N.S.B. naar voren zal treden, zeggende: Mijne volksgenooten, straks zal die of die voor u een aria zingen; ge zijt gekomen om goede muziek te hooren dat weet ik en ook weet ik, dat hij niet zingen kan, maar het zal u troosten te weten, dat hij een oud partijgenoot is...,. Neen, zoo zal het niet zijn. Het lidmaatschap der Beweging geeft geen voorrechten, doch wel meer plichten.

De N.S.B. moet meer en meer worden een vast verbond van getrouwe, idealistisch gezinde en practisch en eerlijk handelende nationaal-socialisten, doordrongen van onze bronnen: Godsvertrouwen, Liefde voor Volk en Vaderland en Eerbied voor den Arbeid.

Wie mocht meenen dat het lidmaatschap van de Beweging alle deuren opent voor elke winstgevende openbare betrekking in den nationaal-socialistischen Staat, die toch eens komen moet, dien wij dus gaan opbouwen, hij zal ondervinden, dat deze meening op een groote dwaling berust. Voor zoover de Beweging hiermede iets te maken heeft, zal het haar taak zijn ervoor te zorgen, dat alle Nederlanders, die zich mede verantwoordelijk voelen voor het welzijn van geheel het Nederlandsche volk en voor alle Nederlandsche volksgenooten en die deze verant-

woordelijkheid doen gelden als een nimmer verzwakkenden plicht, op de plaats komen, waar zij, door hetgeen zij presteeren, thuis behooren. Karaktervastheid, werklust, bekwaamheid, Liefde voor Volk en Vaderland, Eerbied voor den Arbeid, dat zijn de eischen, die wij stellen. Met elkander, een voor allen, allen voor een, zullen wij, zoo God wil, ons volk halen uit den diepen put, waarin het gestort is en leiden naar een nieuwe toekomst, waarin naast den plicht, het geluk weer deel zal uitmaken van ons leven.

Mijn getrouwen, Gij die jaren lang hebt geofferd; eerst Uw kennissen en vrienden, toen Uw bestaan, toen Uw plaats in de Kerk waarin Gij uitgestooten zijt, daarna Uw zonen en echtgenooten, die vielen op de slagvelden en tenslotte ook nog Uw huizen en Uw bezittingen, weest er van overtuigd en behoudt deze overtuiging, dat dit alles niet voor niets geweest kan zijn en weest er trotsch op dat Gij juist in dezen tijd door Uw offer Uw Volk en Vaderland dient. Nog dankt niet het geheele Volk U, maar uit naam der Beweging dank ik U. Nimmer is de band tusschen U en mij verbroken, wat men ook gepoogd heeft. Laat dit zoo blijven, want dit is een noodzakelijke voorwaarde voor de voleindiging van onze roeping: Ons volksch ontwaken te leiden, ons volk op te heffen uit zijn grooten nood, in dit historisch tijdsgewricht!

